

CONSIDERAȚII PRIVIND CONFORMITATEA BUNURILOR ȘI GARANȚIILE COMERCIALE LA VÂNZAREA DE CONSUMAȚIE, ÎN CONDIȚIILE O.U.G. NR. 140/2021

Lect. univ. dr. Camelia SPASICI

Abstract

According to the common law, the main obligations of the seller are: the obligation to surrender and the obligation to guarantee the asset.

The warranty owed by the seller implies his liability "for the quiet possession of the work" and "for the vices of the same thing" (art. 1336 C. civ.). Thus, the seller must ensure to the buyer the quiet and useful use of the good (according to the purpose given to it and the purpose for which it was purchased).

O.U.G. nr. No 140/2021, on certain aspects relating to contracts for the sale of goods, established new rules on the sale of consumption (while repealing the previous regulations of Law No 449/2003).

The main area subject to legislative changes concerns the conformity of the products sold and its guarantee.

The study of the field is of theoretical and practical interest, especially through the difficulty of harmonizing the new European directives to the national legislation.

The work is structured in three directions: "Selling consumption. Object"; "Conformity of goods sold to the consumer"; "Commercial guarantees" versus guarantees of conformity and conclusions".

Key words: sale of consumption, conformity of goods, garranty

Legislație relevantă: Codul civil: art. 1166 și urm; 1650 și urm; O.U.G. nr. 140/2021; Directiva U.E. 2019/771.

1. Vânzarea de consumație. Obiect.

Potrivit art. 1177 C. civ., contractul încheiat cu consumatorii este supus legilor speciale și, în completare, dispozițiilor Codului civil (art. 1166 și urm.)¹.

Vânzarea de consumație este o vânzare ce prezintă particularități impuse de dispozițiile speciale ale dreptului consumației.

¹ Vezi L. Pop, I. F. Popa, S.I. Vidu, *Tratat elementar de drept civil. Obligațiile*, Ed. Universul Juridic, București, 2012, pp. 92-93.

Sub aspectul raportului în care se află cu vânzarea de drept comun (art. 1650 și urm. C. civ.), vânzarea de consumație se aseamănă cu vânzarea imobiliară, vânzarea cu pact de răscumpărare, vânzarea unor moșteniri etc. Astfel, doctrinar s-a apreciat că vânzarea de consumație are natura juridică a unei *varietăți a contractului de vânzare*².

Calificarea vânzării de consumație ca o varietate a contractului vânzare prezintă *importanță doctrinară și practică* pentru identificarea dreptului comun, în materie³.

Vânzarea de consumație a dobândit o nouă reglementare prin O.U.G. nr. 140/2021 privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare de bunuri⁴ (denumită, în continuare, „ordonanță”)⁵.

Scopul declarat al noii reglementări este asigurarea „unui nivel ridicat de protecție a consumatorilor și a bunei funcționări a pieței interne”.

Domeniul de aplicare al ordonanței este rezervat în primul rând „contractelor de vânzare încheiate între un consumator și un vânzător”, dar și „pentru furnizarea de bunuri care urmează să fie fabricate sau produse”, „considerate contracte de vânzare”⁶ [art. 3 alin. (1) și (2) din Ordonanță].

Ca regulă, dispozițiile ordonanței *nu se aplică* contractelor privind furnizarea de conținut digital sau de servicii digitale⁷.

Prin excepție (la regula de mai sus), *ordonanța se aplică* conținutului digital sau serviciilor digitale care sunt *încorporate în bunuri sau interconectate* cu acestea (și care sunt furnizate împreună cu bunurile care fac obiectul contractului de vânzare, indiferent dacă conținutul digital sau serviciul digital respectiv este furnizat de către vânzător sau de către un terț).

În alte trei situații, dispozițiile ordonanței *nu se aplică*: a) suportului material care servește exclusiv ca suport al conținutului digital; b) bunului vândut prin executare silită sau în alt mod, ca efect al legii; c) contractelor de vânzare de bunuri de ocazie vândute la licitații publice [art. 3 alin. (6) din ordonanță].

² Vezi A.N. Gheorghe, C. Spasici, D.S. Arjoca, *Dreptul consumației*, Editura Hamangiu, București, 2012, pp. 216-217.

³ Vezi Fr. Deak, *Tratat de drept civil. Contracte speciale*, Ed. Actami, București, 1999, pp. 107-117.

⁴ O.U.G. 140/2021 transpune în legislația națională dispozițiile Directivei UE 2019/771. Prin aceste acte normative au fost *abrogate* *Legea nr. 449/2003* privind vânzarea produselor și garanțiile asociate acestora și *Directiva 1999/44/CE* a Parlamentului European și a Consiliului din 25 mai 1999 privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe, (publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOCE)* nr. L 171 din 7 iulie 1999).

⁵ Publicată în M.O., Partea I nr. 1245 din 30 decembrie 2021, în vigoare de la 01 ianuarie 2022.

⁶ Ne exprimăm reținerea față de dispozițiile art. 3 pct. 2 din ordonanță cel puțin, pe considerentul că vânzarea și furnizarea sunt contracte distincte (independente) în Codul civil. Pentru delimitarea celor două contracte vezi A.-T. Stănescu, *Drept comercial. Contracte profesionale*, Ed. Hamangiu, București, 2018, p. 57.

⁷ Domeniul contractelor de furnizare de conținut digital și de servicii digitale este *reglementat distinct* de O.U.G. nr. 141/2021 (în vigoare de la 9 ianuarie 2022) de transpunere a dispozițiile Directivei (UE) 2019/770.

Pe deplin încadrată în regulile Codului civil⁸ se situează dispoziția art. 3 alin. (5) din ordonanță prin care „în situația în care există îndoieli că furnizarea unui conținut digital sau a unui serviciu digital încorporat sau interconectat face sau nu parte din contractul de vânzare, conținutul digital sau serviciul digital se prezumă a fi acoperit de contractul de vânzare” (s.n.).

În accepțiunea O.U.G. nr. 140/2021, prin vânzare înțelegem „orice contract în temeiul căruia vânzătorul transferă sau se angajează să transfere unui consumator proprietatea asupra unor bunuri, iar consumatorul plătește sau se angajează să plătească prețul acestora” (art. 2 pct. 5).

Părțile vânzării de consumație sunt: vânzătorul și consumatorul.

Vânzătorul poate fi „orice persoană fizică sau juridică, indiferent dacă este publică sau privată, care...acționează, inclusiv prin intermediul unei alte persoane care acționează în numele respectivei persoane fizice sau juridice sau în contul acesteia, în scopuri ce țin de activitatea comercială, industrială, artizanală sau profesională a persoanei respective” (art. 2 pct. 18 din Ordonanță)⁹.

Consumatorul poate fi „orice persoană fizică care, în legătură cu contractele reglementate de prezenta ordonanță de urgență, acționează în scopuri care se află în afara activității comerciale, industriale, artizanale sau profesionale a persoanei respective” (art. 2 pct. 4 din Ordonanță).

Obiectul material al vânzării de consumație este cunoscut, în general, sub denumirea de „produs”.

Ordonanța folosește termenul de „bunuri”.

Potrivit art. 2 pct. 1 din ordonanță, pot face obiectul vânzării de consumație: bunuri precum: a) orice obiect corporal mobil; b) apa, gazul și energia electrică atunci când sunt puse în vânzare în volum limitat sau în cantitate fixă; c) bunuri cu elemente digitale (respectiv, obiecte corporale mobile care „încorporează un conținut digital sau un serviciu digital sau este interconectat cu acestea, astfel încât, în absența respectivului conținut digital sau serviciu digital, bunul nu și-ar putea îndeplini funcțiile”).

Precizăm că ordonanța stabilește, *în special*, norme privind *conformitatea bunurilor*, măsurile corective în caz de neconformitate, modalitățile de punere în aplicare a respectivelor măsuri corective, precum și *garanțiile comerciale* (cu privire la care vom face referiri succinte).

⁸ Precizăm că, potrivit art. 1771 C. civ., „Dispozițiile prezentului capitol (referitoare la contractul de furnizare, s.n.) se întregesc, în mod corespunzător, cu dispozițiile privitoare la contractul de vânzare, în măsura în care nu este prevăzută o reglementare specială pentru contractul de furnizare”.

⁹ Pentru o analiză a calității de *vânzător profesionist* „în economia aplicării dispozițiilor Directivei 2019/771, vezi J. Goicovici, *Dreptul relațiilor dintre profesioniști și consumatori*, Ed. Hamangiu, București, 2022, p. 240.

2. Conformitatea bunurilor vândute consumatorului

Contractual, vânzătorul are obligația să livreze consumatorului bunuri care îndeplinesc cerințele legale precum și cele derivate din clauzele actului bilateral: pe scurt, sunt conforme contractului¹⁰.

Potrivit art. 5 din ordonanță, pentru a fi în *conforme*, bunurile trebuie să îndeplinească următoarele patru *condiții speciale*¹¹:

- să respecte descrierea, tipul, cantitatea și calitatea și dețin funcționalitatea, compatibilitatea, interoperabilitatea și alte caracteristici prevăzute în contract;
- să corespundă scopului special pentru care consumatorul le solicită, pe care consumatorul l-a adus la cunoștința vânzătorului, cel târziu în momentul încheierii contractului de vânzare și pe care vânzătorul l-a acceptat;
- să fie livrate împreună cu toate accesoriile și cu toate instrucțiunile, inclusiv de instalare, prevăzute în contract;
- să fie furnizate cu actualizări conform dispozițiilor contractului.

Pe lângă condițiile speciale de mai sus, bunurile vândute mai trebuie să îndeplinească și *alte condiții* [art. 6 alin. (1) din ordonanță]:

- să corespundă scopurilor pentru care s-ar utiliza în mod normal bunuri de același tip, în acord cu standardele tehnice sau cu codurile de conduită aplicabile în domeniu;
- să corespundă descrierii unei mostre sau unui model pe care vânzătorul l-a pus la dispoziția consumatorului înainte de încheierea contractului;
- să fie livrate împreună cu accesoriile, inclusiv ambalajul, instrucțiunile de instalare sau alte instrucțiuni pe care consumatorul se poate aștepta în mod rezonabil să le primească;
- să respecte cantitatea și calitatea normală pentru bunurile de același tip, potrivit declarației publice și la care consumatorul se poate aștepta în mod rezonabil¹².

¹⁰ Potrivit doctrinei franceze, la conformitatea unui produs sau serviciu trebuie identificate *caracteristicile fundamentale, elementele constitutive* ale acestora, pentru a stabili dacă corespund contractului; vezi L. Leveneur, *La nouvelle garantie legale de conformité des biens vendus aux consommateurs*, Melanges Philippe le Tourneau, Dalloz, 2008, p. 635.

¹¹ În reglementarea anterioară, diferită a art. 5 din Legea nr. 449/2003 (azi abrogată), produsele se aflau în *conformitate cu contractul de vânzare* dacă: corespund descrierii făcute de vânzător și au aceleași calități ca și produsele pe care vânzătorul le-a prezentat consumatorului ca mostră sau model; corespund oricărui scop specific solicitat de către consumator, scop făcut cunoscut vânzătorului și accept de acesta; prezintă parametri de calitate și performanțe normale, la care consumatorul se poate aștepta în mod rezonabil.

¹² Potrivit art. 6 pct. 2 din ordonanță, *vânzătorul nu este ținut să respecte declarațiile publice*, în trei situații: a) nu cunoștea și nu ar fi putut, în mod rezonabil, să cunoască declarația publică în cauză; b) până la momentul încheierii contractului, declarația publică a fost rectificată în același mod sau într-un mod similar celui în care a fost făcută; c) decizia de a achiziționa bunurile nu ar fi putut fi influențată de declarația publică.

În plus, vânzătorul trebuie se asigure informarea consumatorului cu privire la *actualizări*¹³ pentru menținerea conformității bunurilor atunci când: vânzarea prevede un singur act de furnizare a conținutului digital sau a serviciului digital sau prevede furnizarea continuă pe parcursul unei anumite perioade.

Potrivit art. 6 pct. 5 din ordonanță, *nu se consideră că există o neconformitate* atunci când, la momentul încheierii vânzării, consumatorul a fost informat în mod explicit că o anumită caracteristică a bunurilor nu corespunde cerințelor obiective de conformitate, iar consumatorul a acceptat în mod expres și separat acest lucru¹⁴.

De precizat că, *instalarea incorectă a bunurilor* este considerată o neconformitate a bunurilor în două situații: instalarea este obligația vânzătorului sau instalarea a fost asumată de consumator.

Vânzătorul răspunde pentru orice neconformitate care există în momentul livrării bunurilor și care este constatată în termen de doi ani de la data respectivă [art. 9 alin. (1) din Ordonanță].

Răspunderea vânzătorului pentru neconformitate se aplică și *bunurilor cu elemente digitale*.

Atunci când contractul de vânzare prevede *furnizarea continuă de bunuri cu conținut digital* pentru o anumită perioadă, vânzătorul răspunde, de asemenea, pentru orice neconformitate a conținutului digital sau a serviciului digital¹⁵.

Ca excepție (la regulile de mai sus), în cazul *produselor de ocazie*, consumatorul și vânzătorul pot conveni „o perioadă de răspundere contractuală sau un termen de prescripție mai scurtă”, cu condiția ca acestea să aibă o durată de minimum un an de la data livrării bunului (art. 9 pct. 1 din ordonanță).

Neconformitatea bunului vândut (inclusiv a bunurilor cu elemente digitale), constatată în termen de un an de la data la care bunurile au fost livrate, este *prezumată a fi existat în momentul livrării* (predării, s.n.) *bunurilor*.

Prezumția operează până la proba contrarie sau cu excepția cazului în care prezumția este incompatibilă cu natura bunurilor sau cu natura neconformității [art. 10 alin. (1) din ordonanță].

¹³ Atunci când *consumatorul nu instalează*, într-un termen rezonabil, actualizările furnizate în conformitate, vânzătorul nu răspunde pentru nicio neconformitate cauzată exclusiv de lipsa actualizării, *cu două condiții*: vânzătorul a informat consumatorul cu privire la disponibilitatea actualizării și neinstalarea sau instalarea incorectă a actualizării de către consumator nu a fost cauzată de existența unor deficiențe în instrucțiunile de instalare furnizate consumatorului (art. 6 pct. 4 din ordonanță).

¹⁴ Potrivit reglementării anterioare, diferite, a art. 6 din Legea nr. 449/2003 se considera a fi lipsa de conformitate dacă în momentul încheierii contractului de vânzare „consumatorul a cunoscut sau nu putea, în mod rezonabil, să nu cunoască aceasta lipsa de conformitate ori dacă lipsa de conformitate își are originea în materialele furnizate de consumator”.

¹⁵ În acest caz, răspunderea vânzătorului intervine în termen de doi ani de la momentul livrării bunurilor cu elemente digitale pentru produse cu durată medie de utilizare de până la cinci ani, respectiv în termen de cinci ani de la data respectivă pentru produse cu durată medie de utilizare de peste cinci ani (art. 9 pct. 3 din ordonanță).

Sarcina probei cu privire la conformitatea conținutului digital (sau a serviciului) revine vânzătorului.

În caz de neconformitate a bunurilor vândute, consumatorul are dreptul la următoarele trei „măsuri corective”¹⁶: aducerea în conformitate a bunurilor, reducerea proporțională a prețului sau încetarea contractului.

Potrivit art. 11 alin. (2) din ordonanță, pentru ca bunurile să fie aduse în conformitate, consumatorul poate opta între reparație și înlocuire.

Excepție, la regula de mai sus, face cazul în care măsura corectivă aleasă ar fi *imposibilă* sau, în comparație cu cealaltă măsură corectivă disponibilă, ar impune vânzătorului *costuri disproporționate*.

La aprecierea costurilor disproporționate trebuie luate în considerare *toate circumstanțele*, inclusiv: valoarea bunurilor; gravitatea neconformității sau posibilitatea executării măsurii corective de către consumator¹⁷.

*Reducerea proporțională a prețului*¹⁸ sau *încetarea contractului* poate fi cerută de cumpărătorul-consumator, în *oricare* din cele patru cazuri:

- vânzătorul nu a finalizat reparația sau înlocuirea bunului neconform (sau a refuzat să aducă în conformitate bunurile vândute);
- se constată o neconformitate, „în pofida eforturilor vânzătorului de a o remedia”;
- gravitatea neconformității justifică reducerea prețului sau încetarea imediată a contractului;
- vânzătorul a declarat că nu va aduce bunurile în conformitate într-un termen rezonabil sau fără inconveniente semnificative pentru consumator.

Atunci când s-a optat pentru reducerea de preț aceasta trebuie să fie *proporțională cu diminuarea valorii bunurilor primite de consumator* în comparație cu valoarea pe care bunurile ar avea-o dacă ar fi în conformitate (art. 13 din ordonanță).

Ca excepție, consumatorul *nu poate cere încetarea contractului* dacă neconformitatea este *minoră*. Sarcina probei cu privire la *caracterul minor* al neconformității îi revine vânzătorului [art. 11 alin. (5) din ordonanță].

Atunci când, dintre „măsurile corective” [art. 12 alin. (1) din Ordonanță], consumatorul alege aducerea în conformitate a bunurilor, reparațiile sau înlocuirile datorate de vânzător se efectuează în următoarele condiții:

- fără costuri;

¹⁶ Consumatorii pot opta pentru o anumită măsură corectivă atunci când neconformitatea bunurilor este constatată *la scurt timp după livrare, fără a depăși 30 de zile calendaristice* (art. 11 pct. 7 din ordonanță).

¹⁷ Vânzătorul poate refuza să aducă în conformitate bunurile dacă reparația sau înlocuirea este *imposibilă* sau i-ar impune *costuri disproporționate*, luând în considerare toate circumstanțele (art. 11 pct. 3 din ordonanță).

¹⁸ Consumatorul poate cere și suspendarea plății unei părți restante din prețul bunurilor sau a unei părți a acesteia, până în momentul în care vânzătorul își va fi îndeplinit toate obligațiile (art. 11 pct. 6 din ordonanță).

- într-un termen rezonabil, care nu poate depăși 15 zile calendaristice din momentul în care vânzătorul a fost informat de către consumator;

- „fără vreun inconvenient semnificativ pentru consumator”, ținând seama de natura bunurilor și de scopul urmărit de consumator.

Atunci când neconformitatea urmează să fie remediată prin repararea sau înlocuirea bunurilor, „consumatorul pune bunurile la dispoziția (predă bunurile, s.n) vânzătorului”, iar vânzătorul preia bunurile înlocuite pe propria cheltuială¹⁹.

Consumatorul nu este obligat să plătească pentru utilizarea normală a bunurilor înlocuite²⁰ în perioada care a precedat înlocuirea acestora [art. 12 alin. (5) din ordonanță)].

„Încetarea contractului” poate fi cerută de cumpărătorul-consumator. Practic, acesta își poate exercita „dreptul de a obține încetarea contractului de vânzare printr-o declarație către vânzător” [art. 14 alin. (1) din ordonanță].

Atunci când au fost cumpărate mai multe bunuri iar *neconformitatea se referă doar la unele dintre bunurile livrate*, consumatorul poate obține încetarea contractului de vânzare în raport cu bunurile respective, precum și cu orice alte bunuri pe care consumatorul le-a achiziționat împreună cu bunurile neconforme.

Ca excepție, consumatorului i se poate pretinde, în mod rezonabil, să accepte să păstreze (numai) bunurile conforme.

Încetarea contractului de vânzare produce următoarele efecte:

- consumatorul „returnează” (restituie, s.n.) vânzătorului bunurile (pe cheltuiala acestuia din urmă);

- vânzătorul va rambursa consumatorului prețul plătit folosind *aceleași modalități de plată* ca și cele folosite de consumator pentru tranzacția inițială (în principiu)²¹.

3. „Garanții comerciale” versus garanții de conformitate

Potrivit dreptului comun (art. 1672 pct. 3 C. civ.), vânzătorul are obligația să-l garanteze pe cumpărător contra evicțiunii și viciilor bunului. Astfel, după predarea bunului, vânzătorul trebuie să-i asigure cumpărătorului și *exercitarea deplină* a dreptului dobândit.

¹⁹ Potrivit reglementării anterioare, diferite, a art. 11 din Legea nr. 449/2003, ca măsură reparatorie, înlocuirea sau repararea produsului trebuia făcută, în fiecare caz, fără plată, cu excepția situației în care solicitarea consumatorului era *imposibilă sau disproporționată* (art. 11)¹⁹.

²⁰ Atunci când neconformitatea este remediată prin înlocuire, pentru bunurile care înlocuiesc bunurile neconforme, termenele de prescripție încep să curgă *de la data înlocuirii* (art. 11 pct. 7 din ordonanță).

²¹ Ca excepție, consumatorul poate fi de acord cu o *altă modalitate de plată*, fără însă a-și asuma plata de comisioane în urma rambursării.

Obligația de garanție a vânzătorului se deosebește de celelalte obligații ale acestuia deoarece debitorul răspunde contractual dacă faptul garantat nu se produce (chiar dacă se află în culpă)²².

Garanția (legală) de conformitate este o obligație specifică dreptului consumației, prin care vânzătorul este ținut să livreze un produs (un bun) strict în condițiile contractului și eventual, să răspundă pentru defectele lui, existente la momentul predării²³.

Prin „garanție comercială” se înțelege „orice angajament din partea *garantului* față de consumator, prevăzut în certificatul de garanție sau în publicitatea disponibilă în momentul sau înaintea încheierii contractului, în plus față de obligațiile legale care îi revin vânzătorului referitoare la garanția de conformitate, de a rambursa prețul plătit sau de a înlocui, a repara sau a întreține bunurile în orice mod, în cazul în care acestea nu corespund specificațiilor sau oricărei alte cerințe care nu este legată de conformitate” (art. 2 pct. 12 din ordonanță).

Din cele de mai sus rezultă că cele două instituții, respectiv *garanțiile comerciale* și *garanțiile de conformitate nu se confundă, ci sunt distincte*.

Garanția comercială este datorată de *garant* (producătorul bunurilor garantate) alta, în plus, față de garanția de conformitate la care este obligat vânzătorul.

Ca principiu, orice garanție comercială *dă naștere unei obligații juridice pentru garant* în condițiile stabilite în certificatul de garanție comercială și în anunțurile publicitare asociate, disponibile în momentul sau anterior încheierii contractului [art. 15 alin. (1) din ordonanță]²⁴.

Atunci când, un producător²⁵ oferă consumatorului o *garanție de durabilitate* pentru anumite bunuri pentru o perioadă de timp anume, *producătorul răspunde direct față de consumator*, pe întreaga perioadă acoperită de garanția de durabilitate, pentru repararea²⁶ sau înlocuirea²⁷ bunurilor.

²² Vezi R. Dincă, *Contracte civile speciale în noul Cod civil*, Ed. Universul Juridic, București, 2013, p. 122; R. Rizoiu, *Garanții civile*, Ed. Hamangiu, București, 2022, p. 176.

²³ Potrivit doctrinei franceze, prin garanția legală de conformitate, „vânzătorul este obligat să livreze un bun conform contractului și să răspundă pentru defectele de conformitate existente la predare”; vezi Yv. Picod, H. Davo, *Droit de la consommation*, Armand Colin, Paris, 2005, p. 235.

²⁴ În doctrina franceză s-a pus întrebarea: Garanția legală instituită de Codul civil *aduce consumatorului o protecție eficace*. Răspunsul a constituit premisa reglementării consumeriste speciale, vezi J. Calais-Auloy, H. Temple, *Droit de la consommation*, Dalloz, 2015, p. 241.

²⁵ În accepțiunea ordonanței, *producătorul* este fabricantul bunurilor, importatorul bunurilor în Uniunea Europeană sau orice persoană care se prezintă ca fiind fabricantul sau importatorul, aplicându-și denumirea, marca sau alt semn distinctiv pe bunurile în cauză (art. 2 pct. 15 din ordonanță).

²⁶ Atunci când neconformitatea este remediată prin reparație, perioada de timp prevăzută în garanția comercială de durabilitate *se prelungește cu timpul de nefuncționare a bunului*, din momentul la care a fost adusă la cunoștința garantului lipsa de conformitate până la predarea efectivă a bunului în stare de utilizare normală către consumator [art. 15 alin. (10) din ordonanță].

²⁷ Dacă neconformitatea este remediată prin *înlocuire*, pentru bunurile care înlocuiesc bunurile neconforme, perioada de timp prevăzută în garanția comercială de durabilitate începe să curgă de la data înlocuirii [art. 15 alin. (11) din ordonanță].

Producătorul îi poate oferi consumatorului condiții mai favorabile în certificatul de garanție comercială de durabilitate.

De precizat că și vânzătorul poate să ofere consumatorului condiții contractuale mai favorabile nivelului de protecție asigurat prin garanția comercială [art. 19 alin. (2) din ordonanță].

În caz contrar, atunci când condițiile prevăzute în certificatul de garanție comercială sunt *mai puțin avantajoase pentru consumator* (decât cele prevăzute în anunțurile publicitare asociate, *ca regulă*) garanția comercială dă naștere unei obligații juridice în condițiile stabilite în *publicitatea privind garanția comercială* [art. 15 alin. (4) din ordonanță].

În contextul de mai sus, face *excepție* cazul în care, înainte de încheierea contractului, anunțurile publicitare asociate au fost corectate în același mod sau într-un mod comparabil celui în care au fost făcute.

Actul material ce instituie garanția este „Certificatul de garanție comercială” oferit consumatorului, pe un suport durabil²⁸, într-un limbaj simplu și inteligibil, cel mai târziu în momentul livrării bunurilor.

Certificatul de garanție comercială conține următoarele *elemente*:

- declarația garantului prin care se recunoște consumatorului dreptul la măsuri corective din partea vânzătorului, în caz de neconformitate a bunurilor și fără costuri;

- numele și adresa garantului;
- procedura de aplicare a garanției comerciale;
- indicarea bunurilor cărora li se aplică garanția comercială;
- condițiile garanției comerciale.

Certificatul de garanție comercială trebuie redactat pe un suport durabil, în principiu, în limba română și într-un limbaj simplu și inteligibil [art. 15 alin. (9) din ordonanță].

Reparațiile sau înlocuirile în perioada garanției comerciale se efectuează într-un *termen rezonabil care nu poate depăși 15 zile calendaristice* din momentul în care vânzătorul a fost informat de către consumator cu privire la neconformitate și care este stabilit de comun acord, în scris, între vânzător și consumator²⁹ (luându-se în considerare natura și complexitatea bunurilor, natura și gravitatea neconformității și efortul necesar pentru finalizarea reparației sau înlocuirii).

²⁸ În accepțiunea ordonanței, prin *suport durabil* se înțelege orice instrument care permite consumatorului sau vânzătorului să stocheze informații care îi sunt adresate personal, într-un mod accesibil pentru referințe ulterioare, pentru o perioadă adecvată la scopul informațiilor și care permite reproducerea neschimbată a informațiilor stocate (art. 2 pct. 17 din ordonanță).

²⁹ La aprecierea perioadei de punere în confirmare se ia în considerare *natura și complexitatea bunurilor, natura și gravitatea neconformității și efortul necesar pentru finalizarea reparației sau înlocuirii* (art. 15 alin. 12 din ordonanță).

Dreptul vânzătorului la acțiune în regres.

Atunci când vânzătorul răspunde față de consumator pentru o neconformitate care rezultă dintr-un act sau o omisiune a unei persoane în etapele anterioare ale lanțului de tranzacții, vânzătorul are dreptul să solicite măsuri corective din partea persoanei sau a persoanelor cărora le revine răspunderea din lanțul de tranzacții (art. 16 din ordonanță).

Precizăm că dispozițiile O.U.G. nr. 140/2021 au *caracter imperativ* (art. 19 din ordonanță).

În consecință, consumatorul nu poate fi obligat la niciun acord de natură contractuală care, în defavoarea sa, exclude aplicarea dispozițiilor prezentei ordonanțe de urgență.

CONCLUZII

Potrivit regulilor instituite de Codul civil (dreptul comun în materia contractului de consumație), vânzătorul este obligat să-i asigure cumpărătorului utila folosință a bunului, prin garanția contra viciilor și garanția pentru buna funcționare a acestuia (art. 1707-1718).

În condițiile O.U.G. nr. 140/2021, garanțiile legale datorate cumpărătorului-consumator operează *pe două planuri*: „garanții comerciale” și garanții de conformitate.

Cele două instituții *nu se confundă*, ci sunt *distincte* (dar se completează).

Garanția de conformitate este o obligație prin care *vânzătorul* este ținut să livreze un produs (un bun) strict în condițiile contractului și eventual, să răspundă pentru defectele lui, existente la momentul predării³⁰.

„*Garanția comercială*” este „orice angajament din partea *garantului* (s.n) față de consumator, prevăzut în certificatul de garanție sau în publicitatea disponibilă în momentul sau înaintea încheierii contractului, *în plus față de obligațiile legale care îi revin vânzătorului referitoare la garanția de conformitate* (s.n.), de a rambursa prețul plătit sau de a înlocui, a repara sau a întreține bunurile în orice mod, în cazul în care acestea nu corespund specificațiilor sau oricărei alte cerințe care nu este legată de conformitate”.

Atunci când vânzătorul răspunde față de consumator pentru o neconformitate care rezultă dintr-un act sau o omisiune a unei persoane în etapele anterioare ale lanțului de tranzacții, vânzătorul are o *acțiune în regres* împotriva *persoanelor cărora le revine răspunderea din lanțul de tranzacții*.

Dispozițiile O.U.G. nr. 140/2021 au *caracter imperativ*.

³⁰ Potrivit doctrinei franceze, prin garanția legală de conformitate, „vânzătorul este obligat să livreze un bun conform contractului și să răspundă pentru defectele de conformitate existente la predare”; vezi Yv. Picod, H. Davo, *Droit de la consommation*, Armand Colin, Paris, 2005, p. 235.

BIBLIOGRAFIE

- J. Calais-Auloy, H. Temple, *Droit de la consommation*, Dalloz, 2015;
- Fr. Deak, *Tratat de drept civil. Contracte speciale*, Ed. Actami, București, 1999;
- R. Dincă, *Contracte civile speciale în noul Cod civil*, Ed. Universul Juridic, București, 2013;
- A.N. Gheorghe, C. Spasici, D.S. Arjoca, *Dreptul consumației*, Editura Hamangiu, București, 2012;
- J. Goicovici, *Dreptul relațiilor dintre profesioniști și consumatori*, Ed. Hamangiu, București, 2022;
- L. Leveneur, *La nouvelle garantie legale de conformite des biens vendus aux consommateurs*, Melanges Philippe le Tourneau, Dalloz, 2008;
- Yv. Picod, H. Davo, *Droit de la consommation*, Armand Colin, 2005;
- L. Pop, I. F. Popa, S.I. Vidu, *Tratat elementar de drept civil. Obligațiile*, Ed. Universul Juridic, București, 2012;
- R. Rizoiu, *Garanții civile*, Ed. Hamangiu, București, 2022;
- A.-T. Stănescu, *Drept comercial. Contracte profesionale*, Ed. Hamangiu, București, 2018.